

[Glensgård.]

derklassen, er altså mindre syge end de mennesker, der er ansat i den offentlige sektor.

Jeg vil også godt tage et par procentsatser frem fra en statistik udsendt af Arbejdsgiveren, en særstatistik nr. 5, året 1974, som viser, at man for mænds vedkommende i gennemsnit for funktionærer taler om 3 pct. i sygdomsfravær på landsplan. For mandlige arbejdere taler man om et gennemsnit på 7,2, for kvinder på 11,1 og 5,8. Men der er altså tale om helt andre og lavere tal end de tal, ministeren fremlægger, ganske vist under fortrolighed. Derfor må jeg bede ministeren om at få ændret det materiale, vi på nuværende tidspunkt har liggende foran os, stemplet fortroligt, således at vi kan tage en reel drøftelse af det. Det er helt klart, at det er forholdsvis simpelt at udtage navne og CPR-numre af dette materiale og så lade os få de sygdomsfraværsprocenter frem, som ministeren åbenbart ikke er klar over. Der er altså ikke tale om, at fremskridtspartiet vil forsøge at lave en hetz. Der er tale om, at ministeren har hjulpet fremskridtspartiet så langt, at vi nu kan dokumentere, at de offentligt ansatte har en betydelig større fraværsprocent end mennesker i den private sektor.

Ordføreren for forslagsstillerne (Kjærulff-Schmidt) (FP):

Ved fremsættelsen af forslaget til folketingsbeslutning gav jeg udtryk for, at fremskridtspartiet opfordrede til et bredt samarbejde om at få taget fat på en omfattende og en åben diskussion om den offentlige sektors ansættelsesvilkår, herunder de samfundsøkonomiske virkninger af den offentlige sektors lønføring. Vi kan ikke bare sidde med hænderne i skødet og se på, at 23,6 pct. af arbejdsstyrken nu er beskæftiget inden for den offentlige sektor, hvilket jo er rekord inden for EF. Vi kan ikke bare sidde med hænderne i skødet og se på, at den offentlige sektor er lønførende ikke alene i forhold til den øvrige del af arbejdsmarkedet, men også i henhold til udlandet: uanset hvilket verdenshjørne vi går i, er det sådan, at den offentlige sektor er relativt lønførende her i landet.

De tal og de konkrete oplysninger, der er indeholdt i forslaget til folketingsbeslutning,

er naturligvis underbygget og dokumenteret. Det er forkert, når finansministeren angriber f. eks. oplysningerne om antallet af beskæftigede inden for det offentlige. Der er helt nøjagtige og præcise kildehenvisninger i forslaget. Hvis der er noget, der giver et falsk indtryk af de virkelige forhold, er det de tal, som Danmarks Statistik nu arbejder med, hvor man hævder, at det offentlige personaleforbrug er 530.000. Det når man kun frem til ved denne ejendommelige form for opgørelse, hvor man slår flere ansatte sammen til én, hvis de ikke er fuldtidsbeskæftigede. Men o. k., hvis finansministeren er enig i, at der kun er 2½ mill. danskere her i landet, 2½ mill. fuldtidsdanskere, så har finansministeren selvfølgelig også ret i, at der kun er godt ½ million beskæftigede inden for den offentlige sektor. Men vi foretrækker nu engang at arbejde med de virkelige, reelle tal, og der er ingen, der har grund til at være i tvivl, heller ikke finansministeren, for det fremgår omhyggeligt af fodnoten, hvordan vi har opgjort de tal, vi arbejder med.

Jeg vil godt yderligere sige til finansministeren, at når man nu i ministeriet arbejder med spørgsmålet om ensartet pension fra 1979, som ministeren oplyste, noget, man jo helt oplagt gør, fordi der har været en betydelig offentlig diskussion omkring disse spørgsmål igennem de senere år, hvad var da mere naturligt end at få denne diskussion over i et parlamentarisk organ, fremfor at man skal sidde i ministeriet og diskutere det? Det må dog være helt rimeligt, at folketinget er med inde i dette på et så tidligt stadium som muligt.

Også hr. Bilgrav-Nielsen var inde på spørgsmålet om ens pension, og jeg er ganske enig med hr. Bilgrav-Nielsen i, at det må være rimeligt nu at komme i gang med at undersøge disse spørgsmål. Her åbner fremskridtspartiets forslag netop den mulighed, at det kan drøftes i sammenhæng med andre forhold omkring den offentlige sektors ansættelsesvilkår.

Hr. Poul Schlüter vil jeg gerne takke for den holdning, han på sit partis vegne gav udtryk for over for realiteten i forslaget, og til hr. Ømann vil jeg gerne sige, at når hr. Ømann var inde på, at visse grupper af lavtlønnede offentligt ansatte er urimeligt ringe stillet, er der bestemt ikke noget som